

Fiul Meu,
tu încă n-ai ajuns
Acasă

Popasuri de călătorie
alături de
Părintele Arhimandrit Nicodim Petre

DOXOLOGIA
Iași, 2024

Cuprins

Fiul Meu, tu încă n-ai ajuns Acasă	7
Mă întrebam dacă voi mai ajunge acasă	11
Atanasie	16
Toți doream să ajungem acasă	25
Marcel Vrabie.	40
Depart de casă. Gânduri din Tanzania.	51
„Tatăl nostru” și fotbalul	62
Au povestit după ce s-au întors acasă	70
Ce înseamnă o parohie mai... bună?	74
Eu am fugit de multe ori de-acasă	80
Cum să-l aducem pe tata înapoi acasă.	86
Vreau să vorbim!	91
Cu spinii în călcâi, drumul spre Casă este greu	95
M-am „lecuit” la Sfântul Munte	99

Așa ceva se descoperă o dată la câteva sute de ani	105
Un trunchi pe care se sprijinea un cap frumos și... o mână	110
Ne-am întors teferi acasă	115
Criza este în mintea noastră	121
Scrisori către cei de-acasă.....	127
Amintirile de pe trotuar.....	134

La început de drum.

Fiul Meu, tu încă n-ai ajuns Acasă

Această viață nu este decât o continuă călătorie spre Acasă.

Tocmai de aceea nutrim clipă de clipă un Dor inexplicabil, care se manifestă prin dorințe nedefinite, prin nemulțumiri nejustificate, printr-un straniu sentiment de singurătate, deși suntem înconjurați mai tot timpul de oameni.

Chiar dacă unii dintre noi nu vor să recunoască, conștient sau nu, ne este permanent dor de Dumnezeu. Doar lângă El ne vom odihni, simțindu-ne cu adevărat Acasă. „Neliniștit este sufletul meu până nu se va odihni întru tine, Doamne”.¹

---

¹Fericitul Augustin, *Confessiones* (Mărturisiri), PSB vol. 64, traducere și indici de prof. dr. docent Nicolae Barbu, introducere și note de pr. prof. dr. Ioan Rămureanu, EIBMBOR, București, 1985, p. 63.

Călătoria spre El poate fi frumoasă, chiar provocatoare.

Prin această carte vă invităm la călătorie; să faceți câțiva pași și câteva popasuri alături de părintele Nicodim, starețul Mănăstirii Bucium din Iași.

Părintele, atunci când are vreme, povestește frumos și boem, împărtășind amintirile sale din pridvorul mănăstirii, de pe una din colinele Iașilor. Nicio vorbire nu-i este lipsită de tâlc și umor. Ascultându-l ne dăm seama că avem atâtea încă de făcut, atâtea încă de văzut, atâtea încă de învățat...

Această carte nu se poate intitula altfel decât: „Fiul Meu, tu încă n-ai ajuns Acasă”. Un titlu care s-a desprins singur dintr-una dintre istorioarele povestite tot de părintele Nicodim, pe prispa chiliei de la Bucium.

„Se spune că un misionar² care trăise în India timp de mai mulți ani și un cântăreț celebru ce stătuse acolo doar câteva zile, se întorceau acasă, în Statele Unite, la bordul aceleiași nave. După vreo două săptămâni de voiaj pe mare, se pregăteau să

---

² Bruno Ferrero, *40 de povestiri din deșert*, Editura Galaxia Gutenberg, Târgu-Lăpuș, 2007.

acosteze în portul din New York. Pe țarm era mulțime de oameni care așteptau, se pare, pe cineva. Pentru o clipă, misionarul a crezut că-l așteptau pe el. Muncise mult în Orient, construisese biserici, întemeiase centre misionare și era oarecum cunoscut în anumite cercuri. Dar, nu! Când au acostat, a înțeles că mulțimea aceea de oameni erau cu toții admiratorii cântărețului. Pe el, în schimb, nu avea nici cine să-l ajute la descărcatul bagajelor.

— Doamne, nu pot înțelege, a murmurat misionarul nostru. Eu am dedicat Indiei patruzeci de ani din viața mea, în vreme ce acest cântăreț care cântă cântece lumești a stat acolo abia câteva zile și, iată, aici sunt mii de persoane venite să-i ureze bun sosît, acasă.

Domnul îi răspunse însă:

— *Fiul Meu, tu încă n-ai ajuns Acasă.*"

Adriana Nazarciuc

*„Numai atunci când nu ne
mai este frică începem
cu adevărat să trăim.”⁴*

Marcel Vrabie

1995, duminică, 26 februarie, Casa Universitarilor.

Prietenii noștri, Maris și Gina se căsătoresc. Pe Maris îl știu din toamna lui 1991. Era casierul ASCOR⁵. Amintirea cea mai pregnantă în legătură cu Maris, din finalul acela de an, este o călătorie făcută împreună la Mănăstirea Sihăstria pentru a ne spovedi la părintele Ioanichie⁶. Pe Gina cred că o știu din '92 sau '93, tot de la ASCOR. Urma o facultate la Universitatea Agronomică, iar în timpul liber era voluntar al asociației. Maris și Gina s-au împrietenit, s-au plimbat împreună, au

---

⁴Dorothy Thompson (1893-1961), jurnalist american.

⁵Asociația Studenților Creștini Ortodocși.

⁶Este vorba despre Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan.

vizitat mănăstirile din Moldova și cofetăriile din Iași și, în cele din urmă, au hotărât să se căsătorească. Când am aflat, ne-am bucurat. Oameni curajoși! Ce atâta plimbare, ce atâtea sucuri și prăjituri!? Pot petrece timp împreună acasă, pot mânca prăjituri câte vor la casa lor. Lucrurile se simplifică mult. Se câștigă timp și se economisesc și bani, pentru că, de la o vreme, o lași mai ușor și cu prăjiturile, și cu florile, și cu filmele, și cu plimbările. Brava lor!

Au mai îndrăznit și alții în perioada aceea. Au făcut pasul și Florin Boțic cu Simona, apoi Stan Sever cu Gabriela.

O căsătorie între prieteni aduce multă bucurie ascorenilor. Este un prilej de a se așeza împreună, de a se cunoaște mai bine, de a cânta, de a dansa, dar totodată și un prilej de reflecție, de evaluare a vieții. Oare n-a venit vremea să mă căsătoresc și eu? Uite, oamenii se așază pe la casele lor, își văd de viață. Eu cât o să mai continui cu voluntariatul? se întrebă mai ales cei din anii mai mari de facultate.

Restaurantul de la Casa Universitarilor este plin, mai cu seamă de tineri. Au

ocupat câteva mese lungi, dar și spațiul pentru dans. Seara este a lor, viața este a lor, nunta este și ea a lor. Nunta este doar un pretext pentru a trăi comuniunea cu toți cei dragi. La mese se poartă dialoguri pe teme dintre cele mai diverse.

Undeva, într-un separeu, este masa „filosofilor”. Cei de aici au dansat mai puțin, dar în schimb au vorbit pe îndelete. Locul este retras și este liniște. Ostap dezbate aprins stând în picioare, cu gesturi largi de mână. Când nu mai are argumente „zdrobitoare”, pleacă să danseze urmând să revină, după câteva melodii, cu raționamente și perspective noi pentru înțelegerea problemei. Alina Drăgan, Gruia, Marian, Narcis, Mișa, Sorin, Loredana, Octav, Iulia, Maria, Gabriela Pop, Paula... sunt cu toții prezenți. Cineva a întrebat de cei câțiva absenți la nuntă.

— Dar unde sunt Marcel și Mihaela?

— Nu știu.

— Gina, știi ceva de Marcel?

— Nu știu. Îi așteptăm. Trebuie să vină.

Marcel se ocupa în ASCOR, în special, de confecționarea icoanelor. Cumpăram din Grecia litografii cu icoane pe care le